

מסכת מדות

Chapter 1 פרק א

בשלושה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקום. חמשה, על חמשה שערי הר הבית. ארבעה, על ארבע פנותיו מתוכו. חמשה, על חמשה שערי העזרה. ארבעה, על ארבע פנותיה מבחוץ. ואחד בלשכת הקרבן, ואחד בלשכת הפרכת, ואחד לאחורי בית הכפרת:

In three places the priests keep watch in the Temple: in the chamber of Avtinas, in the chamber of the spark, and in the fire chamber. And the Levites in twenty-one places: Five at the five gates of the Temple Mount; Four at its four corners on the inside; Five at five of the gates of the courtyard; Four at its four corners on the outside; One at the offering chamber; One at the chamber of the curtain, And one behind the place of the kapporet.

איש הר הבית היה מחזיר על כל משמר ומשמר, ואבוקות דולקין לפניו, וכל משמר שאינו עומד, אומר לו איש הר הבית, שלום עליך. נכר שהוא ישן, חובטו במקלו. ורשות היה לו לשרף את כסותו. והם אומרים, מה קול בעזרה. קול בן לוי לוקה ובגדיו נשרפין, שיטשן לו על משמרו. רבי אליעזר בן יעקב אומר, פעם אחת מצאו את אחי אמא ישן, ושרפו את כסותו:

The officer of the Temple Mount used to go round to every watch, with lighted torches before him, and if any watcher did not rise [at his approach] and say to him, "Shalom to you, officer of the Temple Mount, it was obvious that he was asleep. Then he used to beat him with his rod. And he had permission to burn his clothes. And the others would say: What is the noise in the courtyard? It is the cry of a Levite who is being beaten and whose clothes are being burned, because he was asleep at his watch. Rabbi Eliezer ben Jacob said: once they found my mother's brother asleep, and they burnt his clothes.

חמשה שערים היו להר הבית. שני שערי חלדה מן הדרום, משמשין כניסה ויציאה. קיפונוס מן המערב, משמש כניסה ויציאה. טדי מן הצפון, לא היה משמש כלום. שער המזרחי, עליו שושן הבירה צורה, שבו כהן גדול השורף את הפרה ופרה וכל מסעדיה יוצאים להר המשחה:

There were five gates to the Temple Mount: The two Huldah gates on the south were used both for entrance and exit; The Kiponus gate on the west was used both for entrance and exit. The Taddi gate on the north was not used at all. The Eastern gate over which was a representation of the palace of Shushan and through which the high priest who burned the red heifer and all who assisted with it would go out to the Mount of Olives.

שבעה שערים היו בעזרה, שלשה בצפון ושלשה בדרום ואחד במזרח. שבדרום, שער הדלק. שני לו, שער הבכורות. שלישי לו, שער המים. שבמזרח, שער נקנור, ושתי לשכות היו לו, אחת מימינו ואחת משמאלו, אחת לשכת פנחס המלביש, ואחת לשכת עושי חבתין:

There were seven gates in the courtyard: three in the north and three in the south and one in the east. In the south: the Gate of Kindling, and next to it the Gate of the First-borns, and then the Water Gate. In the east: the Gate of Nicanor. It had two chambers, one on its right and one on its left. One was the chamber of Pinchas the dresser and one the other the chamber of the griddle cake makers.

ושבצפון, שער הניצוץ. וכמין אכסדרה היה, ועליה בנויה על גביו, שהפנהים שומרים מלמעלן והלויים מלמטן, ופתח היה לו לחיל. שני לו, שער הקרבן. שלישי לו, בית המוקד:

On the north was the Gate of the Sparks which was shaped like a portico. It had an upper chamber built on it, and the priests used to keep watch above and the Levites below, and it had a door opening into the Hel. Next to it was the Gate of the Sacrifice and next to that the fire chamber.

וארבע לשכות היו בבית המוקד, כקייטונות פתוחות לטרקלין, שתיים בקדש ושתיים בחל, וראשי ספסין מבדילין בין קדש לחל. ומה היו משמשות. מערבית דרומית, היא היתה לשכת טלאי קרבן. דרומית מזרחית, היא היתה לשכת עושי לחם הפנים. מזרחית צפונית, בה גנזו בני חשמונאי את אבני המזבח ששקצום מלכי יון. צפונית מערבית, בה יורדים לבית הטבילה:

There were four chambers inside the fire chamber, like sleeping chambers opening into a hall, two in sacred ground and two in non-holy, and there was a row of mosaic stones separating the holy from the non-holy. For what were they used? The one on the southwest was the chamber of sacrificial lambs, The one on the southeast was the chamber of the showbread. In the one to the northeast the Hasmoneans deposited the stones of the altar which the kings of Greece had defiled. Through the one on the northwest they used to go down to the bathing place.

שנים שערים היו לבית המוקד, אחד פתוח לחיל ואחד פתוח לעזרה. אמר רבי יהודה, זה שהיה פתוח לעזרה, פשפש קטן היה לו, שבו נכנסין לבלש את העזרה:

The fire chamber had two gates, one opening on to the Hel and one on to the courtyard. Rabbi Judah says: the one that opened on to the courtyard had a small opening through which they went in to search the courtyard.

בית המוקד, כפה, ובית גדול היה, מקף רובדין של אבן, וזקני בית אב ישנים שם, ומפתחות העזרה בידם, ופרחי כהנה, איש כסתו בארץ:

The fire chamber was vaulted and it was a large room surrounded with stone projections, and the elders of the clan [serving in the Temple] used to sleep there,

with the keys of the Temple courtyard in their hands. The priestly initiates used to place their bedding on the ground.

ומקום היתה שם, אמה על אמה, וטבלא של שיש וטבעת היתה קבועה בה, ושלשלת שהמפתחות היו תלויות בה. הגיע זמן הנעילה, הגביה את הטבלא בטבעת ונטל את המפתחות מן השלשלת, ונעל הפהן מבפנים, וכן לוי ישן לו מבחוץ. גמר מלנעל, החזיר את המפתחות לשלשלת ואת הטבלא למקומה, נתן כסותו עליה, ישן לו. ארע קרי באחד מהם, יוצא והולך לו במסכה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקים מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה. רבי אליעזר בן יעקב אומר, במסכה ההולכת תחת החיל יוצא והולך לו בטדי:

There was a place there [in the fire chamber] one cubit square on which was a slab of marble. In this was fixed a ring and a chain on which the keys were hung. When closing time came, the priest would raise the slab by the ring and take the keys from the chain. Then the priest would lock up within while the Levite was sleeping outside. When he had finished locking up, he would replace the keys on the chain and the slab in its place and put his garment on it and sleep there. If one of them had a seminal emission, he would go out by the winding stair which went under the Birah, and which was lighted with lamps on both sides, until he reached the bathing place. Rabbi Eliezer ben Jacob says: he descended by the winding stair which went under the Hel and he went out by the Taddi gate.

Chapter 2 פרק ב

הר הבית היה חמש מאות אמה על חמש מאות אמה, רבו מן הדרום, שני לו מן המזרח, שלישי לו מן הצפון, מעוטו מן המערב. מקום שהיה רב מדתו, שם היה רב תשמישו:

The Temple Mount was five hundred cubits by five hundred cubits. The greater part of it was on the south; next to that on the east; next to that on the north; and the smallest part on the west. The part which was most extensive was the part most used.

כל הנכנסין להר הבית נכנסין דרך ימין ומקיפין ויוצאין דרך שמאל, חוץ ממי שארעו דבר, שהוא מקיף לשמאל. מה לך מקיף לשמאל, שאני אבל, השוכן בבית הזה ונחמה. שאני מנדה, השוכן בבית הזה יתן בלבם ויקרבו, דברי רבי מאיר. אמר לו רבי יוסי, עשיתן כאלו עברו עליו את הדין. אלא, השוכן בבית הזה יתן בלבך ותשמע לדברי חבריך ויקרבו:

All who entered the Temple Mount entered by the right and went round [to the right] and went out by the left, save for one to whom something had happened, who entered and went round to the left. [He was asked]: "Why do you go round to the left?" [If he answered] "Because I am a mourner," [they said to him], "May He who dwells in this house comfort you." [If he answered] "Because I am excommunicated" [they said]: "May He who dwells in this house inspire them to draw you near again," the words of Rabbi Meir. Rabbi Yose to him: you make it seem as if they treated him unjustly. Rather [they should say]: "May He who dwells

in this house inspire you to listen to the words of your colleagues so that they may draw you near again.”

לפנים ממנו, סורג, גבוה עשרה טפחים. ושלוש עשרה פרוצות היו שם, שפרצוים מלכי יון. חזרו וגדרום, וגזרו כנגדם שלש עשרה השתחויות. לפנים ממנו, החיל, עשר אמות. ושתיים עשרה מעלות היו שם. רום המעלה חצי אמה, ושלחה חצי אמה, ושלחה חצי אמה, ושלחה חצי אמה. כל המעלות שהיו שם, רום מעלה חצי אמה, ושלחה חצי אמה, חוץ משל אולם. כל הפתחים והשערים שהיו שם, גבהן עשרים אמה, ורחבן עשר אמות, חוץ משל אולם. כל הפתחים שהיו שם, היו להן דלתות, חוץ משל אולם. כל השערים שהיו שם, היו להן שקופות, חוץ משער טדי, שהיו שם שתי אבנים מטות זו על גב זו. כל השערים שהיו שם, נשתנו להיות של זרב, חוץ משער נקנור, מפני שנעשה בהן נס. ויש אומרים, מפני שנחשתן מזהב:

Within it was the Soreg, ten handbreadths high. There were thirteen breaches in it, which had been originally made by the kings of Greece, and when they repaired them they enacted that thirteen prostrations should be made facing them. Within this was the Hel, which was ten cubits [broad]. There were twelve steps there. The height of each step was half a cubit and its tread was half a cubit. All the steps in the Temple were half a cubit high with a tread of half a cubit, except those of the Porch. All the doorways in the Temple were twenty cubits high and ten cubits broad except those of the Porch. All the doorways there had doors in them except those of the Porch. All the gates there had lintels except that of Taddi which had two stones inclined to one another. All the original gates were changed for gates of gold except the gates of Nicanor, because a miracle happened with them. Some say: because their copper gleamed like gold.

כל הפתלים שהיו שם, היו גבוהים, חוץ מפתל המזרחי, שהכהן השורף את הפרה עומד בראש הר המשחה, ומתכנן ורואה בפתחו של היכל בשעת הזית הדם:

All the walls that were there [in the Temple] were high except the eastern wall, for the priest who burned the red heifer would stand on the top of the Mount of Olives and direct his gaze carefully to see the opening of the Sanctuary at the time of the sprinkling of the blood.

עזרת הנשים היתה ארך מאה ושלשים וחמש על רחב מאה ושלשים וחמש. וארבע לשכות היו בארבע מקצועותיה, של ארבעים ארבעים אמה. ולא היו מקורות. וכך הם עתידים להיות, שנאמר (יחזקאל מו), ויציאני אל החצר החיצונה ויעבירני אל ארבעת מקצועי החצר והנה חצר במקצע החצר, חצר במקצע החצר, בארבעת מקצועות החצר חצרות קטרות. ואין קטרות אלא שאינן מקורות. ומה היו משמשות. דרומית מזרחית, היא היתה לשכת הנזירים, ששם הנזירים מבשלין את שלמיהן, ומגלחין את שערן, ומשלחים תחת הדוד. מזרחית צפונית, היא היתה לשכת העצים, ששם הכהנים בעלי מומין מתליעין העצים. וכל עץ שנמצא בו תולעת, פסול מעל גבי המזבח. צפונית מערבית, היא היתה לשכת מצרעים. מערבית דרומית, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת. אבא שאול אומר, שם היו בותנין יין ושמן, היא היתה נקראת לשכת בית שמניה. וחלקה היתה בראשונה, והקיפוח כצוצרה, שהנשים רואות מלמעלה, והאנשים מלמטון, כדי שלא יהו

מֵעֶרְבִין. וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מַעְלוֹת עוֹלוֹת מִתּוֹכָהּ לְעֶזְרֵת יִשְׂרָאֵל, כְּנֶגֶד חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה מַעְלוֹת שְׁבֵת־הַלַּיִם, שְׁעָלֶיהֶן הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּשִׁיר. לֹא הָיוּ טְרוּטוֹת, אֲלָא מְקֻפּוֹת כַּחֲצֵי גֶרֶן עֲגֻלָּה:

The courtyard of the women was a hundred and thirty-five cubits long by a hundred and thirty-five wide. It had four chambers in its four corners, each of which was forty cubits. They were not roofed, and so they will be in the time to come, as it says, "Then he brought me forth into the outer court, and caused me to pass by the four corners of the court, and behold in every corner of the court there was a court. In the four corners of the court there were keturot courts" (Ezekiel 46:21-22) and keturot means that they were not roofed. For what were they used? The southeastern one was the chamber of the Nazirites where the Nazirites used to boil their shelamim and shave their hair and throw it under the pot. The northeastern one was the wood chamber where priests with physical defects used to pick out the wood which had worms, every piece with a worm in it being unfit for use on the altar. The northwestern one was the chamber of those with skin disease. The southwestern one: Rabbi Eliezer ben Jacob said: I forget what it was used for. Abba Shaul says: they used to store there wine and oil, and it was called the chamber of oil. It [the courtyard of the women] had originally been smooth [without protrusions in the walls] but subsequently they surrounded it with a balcony so that the women could look on from above while the men were below, and they should not mix together. Fifteen steps led up from it to the courtyard of Israel, corresponding to the fifteen [songs of] ascents mentioned in the Book of Psalms, and upon which the Levites used to sing. They were not rectangular but circular like the half of a threshing floor.

וּלְשָׂכוֹת הָיוּ תַּחַת עֶזְרֵת יִשְׂרָאֵל, וּפְתוּחוֹת לְעֶזְרֵת הַנָּשִׁים, שְׁשָׁם הַלְוִיִּם נוֹתְנִים כְּנֹרוֹת וְנִבְלִים וּמְצַלְתִּים וְכָל כְּלֵי שִׁיר. עֶזְרֵת יִשְׂרָאֵל הָיְתָה אֶרֶךְ מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשׁ עַל רֹחַב אַחַת עֶשְׂרֵה. וְכֵן עֶזְרֵת כְּהֵנִים הָיְתָה אֶרֶךְ מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשׁ עַל רֹחַב אַחַת עֶשְׂרֵה. וְרֵאשֵׁי פֶסְפָּסִין מְבַדִּילִין בֵּין עֶזְרֵת יִשְׂרָאֵל לְעֶזְרֵת הַכְּהֵנִים. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, מַעְלֵה הָיְתָה שָׁם, וּגְבוּהָ אֵמָּה, וְהַדּוֹכָן נָתַן עָלֶיהָ, וְבָהּ שְׁלֹשׁ מַעְלוֹת שֶׁל חֲצֵי חֲצֵי אֵמָּה. נִמְצְאוֹת עֶזְרֵת הַכְּהֵנִים גְּבוּהָ מֵעֶזְרֵת יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי אַמּוֹת וּמִחְצָה. כָּל הָעֶזְרָה הָיְתָה אֶרֶךְ מֵאָה וּשְׁמוֹנִים וְשֶׁבַע עַל רֹחַב מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשׁ. וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הַשְּׁתַּחֲוִיּוֹת הָיוּ שָׁם. אַבָּא יוֹסִי בֶן חֲנַן אוֹמֵר, כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר שְׁעָרִים. שְׁעָרִים דְּרוּמִיִּים סְמוּכִים לַמַּעְרָב, שְׁעַר הָעֲלִיּוֹן, שְׁעַר הַדֶּלֶק, שְׁעַר הַבְּכוֹרוֹת, שְׁעַר הַמִּיִּם, וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שְׁעַר הַמִּיִּם. שָׁבוּ מִכְּנִיסִין עֲלוּחִית שֶׁל מַיִם שֶׁל נֶסוּף בְּחֵג. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, וְבוֹ הַמִּיִּם מְפָכִים, וְעֵתִידִין לְהֵיוֹת יוֹצְאִין מִתַּחַת מִפְתֵּן הַבַּיִת. וְלַעֲמֹתָן בְּצִפּוֹן סְמוּכִים לַמַּעְרָב, שְׁעַר יְכִנְיָה, שְׁעַר הַקָּרְבָן, שְׁעַר הַנָּשִׁים, שְׁעַר הַשִּׁיר. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שְׁעַר יְכִנְיָה, שָׁבוּ יְצֵא יְכִנְיָה בְּגִלוֹתוֹ. שְׁבַמְזָרַח, שְׁעַר נִקְנוֹר. וּשְׁנֵי פְּשָׁפְשִׁים הָיוּ לוֹ, אֶחָד מִיַּמִּינוֹ וְאֶחָד מִשְּׂמָאלוֹ. וּשְׁנַיִם בַּמַּעְרָב, לֹא הָיְתָה לָהֶם שָׁם:

There were chambers underneath the Court of Israel which opened into the Court of Women, where the Levites used to keep lyres and lutes and cymbals and all kinds of musical instruments. The Court of Israel was a hundred and thirty-five cubits in length by eleven in breadth. Similarly the Court of the Priests was a hundred and thirty-five cubits in length by eleven in breadth. And a row of

mosaic stones separated the Court of Israel from the Court of the Priests. Rabbi Eliezer ben Jacob says: there was a step a cubit high on which a platform was placed, and it had three steps each of half a cubit in height. In this way the Court of the Priests was made two and a half cubits higher than that of Israel. The whole of the Court was a hundred and eighty-seven cubits in length by a hundred and thirty-five in breadth. And thirteen prostrations were made there. Abba Yose ben Hanan says: they were made facing the thirteen gates. On the south beginning from the west there were the upper gate, the gate of burning, the gate of the firstborn, and the water gate. And why was it called the water gate? Because they brought in through it the pitcher of water for libation on the festival. Rabbi Eliezer ben Jacob says: in it the water welled up, and in the time to come from there it will come out from under the threshold of the Temple.

Corresponding to them in the north beginning in the west were the gate of Yehoniah, the gate of the offering, the women's gate, the gate of song. Why was it called the gate of Yehoniah? Because Yehoniah went forth into captivity through it. On the east was the gate of Nicanor; it had two doors, one on its right and one on its left. There were further two gates in the west which had no special

name **Chapter 3** פרק ג

הַמִּזְבֵּחַ הָיָה שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם עַל שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם. עָלָה אִמָּה וְכַנֵּס אִמָּה, זֶה הַיְסוּד. נִמְצָא שְׁלֹשִׁים עַל שְׁלֹשִׁים. עָלָה חֲמֵשׁ וְכַנֵּס אִמָּה. זֶה הַסּוּבֵב. נִמְצָא עֲשָׂרִים וּשְׁמֹנֶה עַל עֲשָׂרִים וּשְׁמֹנֶה. מְקוֹם הַקְּרָנוֹת אִמָּה מִזְּהָרָה וְאִמָּה מִזְּהָרָה. נִמְצָא עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ עַל עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ. מְקוֹם הַלֹּחַ רִגְלֵי הַכֹּהֲנִים, אִמָּה מִזְּהָרָה וְאִמָּה מִזְּהָרָה. נִמְצָא עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע עַל עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע, מְקוֹם הַמַּעֲרָכָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִתְחַלְלָה לֹא הָיָה אֲלָא שְׁמֹנֶה וְעֲשָׂרִים עַל שְׁמֹנֶה וְעֲשָׂרִים, כּוֹנֵס וְעוֹלָה בְּמִדָּה זוֹ, עַד שֶׁנִּמְצָא מְקוֹם הַמַּעֲרָכָה עֲשָׂרִים עַל עֲשָׂרִים. וְכִשְׁעָלוּ בְּנֵי הַגּוֹלָה, הוֹסִיפוּ עָלָיו אַרְבַּע אַמּוֹת מִן הַדְּרוֹם וְאַרְבַּע אַמּוֹת מִן הַמַּעֲרָב, כְּמִין גָּמָא, שֶׁנֶּאֱמַר (יִחְזַקְאֵל מַג), וְהָאֲרִיאֵל שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה אַרְבָּע בְּשְׁתַּיִם עֲשָׂרָה רַחֲב רַבּוּעַ. יְכוֹל שֶׁאִינוֹ אֲלָא שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה עַל שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה, כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר (שֵׁם) אֵל אַרְבַּעַת רַבְעִי, מִלְּמַד שֶׁמֶן הָאֲמָצַע הוּא מוֹדֵד שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה אִמָּה לְכָל רוּחַ. וְחוּט שֶׁל סִקְרָא חוֹגְרוֹ בְּאֲמָצַע, לְהַבְדִּיל בֵּין הַדְּמִים הָעֲלִיוֹנִים לַדְּמִים הַתַּחְתּוֹנִים. וְהַיְסוּד הָיָה מְהֻלָּךְ עַל פְּנֵי כָל הַצָּפוֹן וְעַל פְּנֵי כָל הַמַּעֲרָב, וְאוֹכֵל בְּדְרוֹם אִמָּה אַחַת, וּבַמִּזְרָח אִמָּה אַחַת:

The altar was thirty-two cubits by thirty-two. It rose a cubit and went in a cubit, and this formed the foundation, leaving thirty cubits by thirty. It then rose five cubits and went in one cubit, and this formed the surround, leaving twenty-eight cubits by twenty-eight. The horns extended a cubit in each direction, thus leaving twenty-six by twenty-six. A cubit on every side was allowed for the priests to go round, thus leaving twenty-four by twenty-four as the place for the wood pile [for the altar fire]. Rabbi Yose said: Originally, the complete area [occupied by the altar] was only twenty-eight cubits by twenty-eight, and it rose with the dimensions mentioned until the space left for the altar pile was only twenty by twenty. When, however, the children of the exile returned, they added four cubits on the north, and four on the west like a gamma, since it is said: "Now the hearth shall be twelve cubits long by twelve broad, square" (Ezekiel 43:16). Is it possible that it was only twelve cubits by

twelve? When it says, "With four equal sides" (ibid), this shows that he was measuring from the middle, twelve cubits in every direction. A line of red paint ran round it in the middle to divide between the upper and the lower blood. The foundation ran the whole length of the north and of the west sides, and it took up one cubit on the south and one on the east.

וּבְקֶרֶן מֵעַרְבִית דְּרוּמִית הָיוּ שְׁנֵי נִקְבִים, כָּמִין שְׁנֵי חֹטְמֵי דְקִיּוֹן, שְׁהַדָּמִים הִנְתְּנִין עַל יְסוֹד מֵעַרְבֵי וְעַל יְסוֹד דְּרוּמֵי, יוֹרְדִין בָּהֶן וּמִתְעַרְבִין בְּאַמָּה, וְיוֹצְאִין לְנַחַל קִדְרוֹן:

At the southwestern corner [of the foundation] there were two openings like two small nostrils through which the blood which was poured on the western side of the foundation and on the southern side flowed down till the two streams became mingled in the channel, through which they made their way out to the Kidron wadi.

לְמִטָּה בְּרִצְפָּה בְּאוֹתָהּ הִקְרָן, מְקוֹם הָיָה שֵׁם אִמָּה עַל אִמָּה, וְטַבְּלָא שֶׁל שֵׁשׁ, וְטַבְּעַת הָיְתָה קְבוּעָה בָּהּ, שָׁבוּ יוֹרְדִין לְשִׁית וּמִנְקִין אוֹתוֹ. וְכַבֵּשׁ הָיָה לְדְרוֹמוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ, שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם עַל רֹחַב שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, וְרַבּוּבָה הָיְתָה לוֹ בְּמֵעַרְבוֹ, שֶׁשָּׁם הָיוּ נוֹתְנִים פְּסוּלֵי חֲטָאת הָעוֹף:

On the floor beneath at that corner there was a place a cubit square on which was a marble slab with a ring fixed in it, and through this they used to go down to the pit to clean it out. There was an ascent on the south side of the altar, thirty-two cubits [long] by sixteen broad. It had a square window in its western side where disqualified sin-offerings of birds were placed.

אֶחָד אֲבָנֵי הַכֶּבֶשׁ וְאֶחָד אֲבָנֵי הַמִּזְבֵּחַ, מִבְּקַעַת בֵּית כֶּרֶם. וְחוֹפְרִין לְמִטָּה מִהַבְּתוּלָה, וּמְבִיאִים מִשָּׁם אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת, שֶׁלֹּא הוּנְף עֲלֵיהֶן בְּרִזָּל, שֶׁהַבְּרִזָּל פּוֹסֵל בְּגִיעָה. וּבְפִגְמָה לְכָל דָּבָר. נִפְגְּמָה אַחַת מֵהֶן, הִיא פְּסוּלָה וְכֻלָּן כְּשֵׁרוֹת. וּמִלְּבָנִים אוֹתָן פְּעָמִים בְּשָׁנָה, אַחַת בְּפֶסַח וְאַחַת בְּחַג. וְהַהִיכָל, פְּעַם אַחַת, בְּפֶסַח. רַבִּי אוֹמֵר, כָּל עֶרֶב שַׁבַּת מְלַבְּנִים אוֹתוֹ בְּמִפָּה מִפְּנֵי הַדָּמִים. לֹא הָיוּ סוֹדִין אוֹתָן בְּכַפִּיס שֶׁל בְּרִזָּל, שֶׁמָּא יִגַּע וְיִפְסֵל, שֶׁהַבְּרִזָּל נִבְרָא לְקַצֵּר יָמֵיו שֶׁל אָדָם, וְהַמִּזְבֵּחַ נִבְרָא לְהַאֲרִיךְ יָמֵיו שֶׁל אָדָם, אֵינוֹ בְּדִין שְׁיִוַּף הַמְּקַצֵּר עַל הַמְּאֲרִיךְ:

The stones both of the ascent and of the altar were taken from the valley of Bet Kerem. They dug into virgin soil and brought from there whole stones on which no iron had been lifted, since iron disqualifies by mere touch, though a flaw made by anything could disqualify. If one of them received a flaw, it was disqualified, but the rest were not. They were whitewashed twice a year, once at Pesah and once at Hag, and the Sanctuary was whitewashed once a year, at Pesah. Rabbi says: they were whitewashed every Friday with a cloth on account of the blood stains. The plaster was not laid on with an iron trowel, for fear that it might touch and disqualify. Since iron was created to shorten man's days and the altar was created to prolong man's days, and it is not right therefore that that which shortens should be lifted against that which prolongs.

וּטְבַעוֹת הָיוּ לְצִפּוֹנוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ, שֵׁשׁ סְדָרִים שֶׁל אַרְבַּע אַרְבַּע, וַיֵּשׂ אֹמְרִים, אַרְבַּעָה שֶׁל שֵׁשׁ שֵׁשׁ, שְׁעָלֶיהֶן שׁוֹחֲטִין אֶת הַקֹּדְשִׁים. בֵּית הַמִּטְבָּחִים הָיָה לְצִפּוֹנוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ, וְעָלָיו שְׂמֹנֶה עֲמוּדִים נְנָסִין, וַרְבִּיעֵין שֶׁל אֶרֶז עַל גְּבִיהֶן, וְאַנְקָלִיּוֹת שֶׁל בְּרָזֶל הָיוּ קְבוּעֵין בָּהֶם, וְשִׁלְשָׁה סְדָרִים הָיוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, שְׁבָהֶם תּוֹלִין. וּמִפְּשִׁיטִין עַל שְׁלֹחֹת שֶׁל שֵׁשׁ שְׁבִין הַעֲמוּדִים:

There were rings to the north of the altar, six rows of four each. And some say, four rows of six each. Upon them they used to slaughter the sacrificial animals. The slaughter house was to the north of the altar, and on it were eight small pillars on top of which were blocks of cedar wood, in which were fixed hooks of iron, three rows in each, upon which they would hang [the sacrifice] and they would strip its hide on tables of marble that stood between the pillars.

הַפִּיּוֹר הָיָה בֵּין הָאוּלָם וְלִמְזִבְחָהּ, וּמִשׁוֹר כְּלָפֵי הַדְּרוֹם. בֵּין הָאוּלָם וְלִמְזִבְחָהּ, עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אֲמָה. וּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה מַעְלֹת הָיוּ שָׁם, רוּם מַעְלָה חֲצֵי אֲמָה, וְשִׁלְחָה אֲמָה. אֲמָה אֲמָה וְרָבֵד שְׁלֹשׁ, וְאֲמָה אֲמָה וְרָבֵד שְׁלֹשׁ. וְהַעֲלִיּוֹנָה, אֲמָה אֲמָה וְרָבֵד אַרְבַּע. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, הַעֲלִיּוֹנָה, אֲמָה אֲמָה וְרָבֵד חֲמִשׁ:

The laver was between the porch and the altar, a little to the south. Between the porch and the altar there were twenty-two cubits. There were twelve steps there, each step being half a cubit high and a cubit broad. There was a cubit, a cubit and a level space of three cubits, then a cubit, a cubit and a level space of three cubits, then at the top a cubit, a cubit and a level space of four cubits. Rabbi Judah says that at the top there was a cubit, a cubit and a level space of five cubits.

פְּתִחוֹ שֶׁל אוּלָם, גְּבָהוּ אַרְבַּעִים אֲמָה, וְרַחְבוֹ עֶשְׂרִים אֲמָה. וְחֲמִשׁ מִלְתָּרוֹת שֶׁל מֵילַת הָיוּ עַל גְּבִיו. הַתְּחִתּוֹנָה עוֹדֶפֶת עַל הַפְּתַח אֲמָה מְזָה וְאֲמָה מְזָה. שְׁלֹשׁ מַעְלָה מִמֶּנָּה עוֹדֶפֶת עָלֶיהָ אֲמָה מְזָה וְאֲמָה מְזָה. נִמְצְאוּ הַעֲלִיּוֹנָה שְׁלֹשִׁים אֲמָה. וְנִדְבָר שֶׁל אֲבָנִים הָיָה בֵּין כָּל אַחַת וְאַחַת:

The doorway of the porch was forty cubits high and its breadth was twenty cubits. Over it were five main beams of ash [wood]. The lowest projected a cubit on each side beyond the doorway. The one above projected beyond this one a cubit on each side. Thus the topmost one was thirty cubits long. There was a layer of stones between each one and the next.

וְכִלּוֹנִסוֹת שֶׁל אֶרֶז הָיוּ קְבוּעֵין מִקְתָּלוֹ שֶׁל הַיֵּכֶל לְכַתְּלוֹ שֶׁל אוּלָם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִבְעֹט. וְשִׁרְשְׁרוֹת שֶׁל זָהָב הָיוּ קְבוּעוֹת בְּתִקְרַת הָאוּלָם, שְׁבָהֶן פְּרָחִי כְּהֵנָה עוֹלִין וְרוֹאִין אֶת הָעֵטֶרֶת, שְׁנַאֲמַר (זְכַרְיָה ו'), וְהָעֵטֶרֶת תִּהְיֶה לְחֹלֶם וְלִטְבוּיָה וְלִידְעָיָה וְלַחֵן בֶּן צַפְנִיָה לְזַכְרוֹן בְּהֵיכַל ה'. גִּפֶּן שֶׁל זָהָב הִיְתָה עוֹמֶדֶת עַל פְּתִחוֹ שֶׁל הַיֵּכֶל, וּמִדְּלָה עַל גְּבִי כִלּוֹנִסוֹת. כָּל מִי שֶׁהוּא מִתְנַדֵּב עָלָה, אוֹ גְּרָגִיר, אוֹ אֲשָׁכוֹל, מִבִּיא וְתוֹלָה בָּהּ. אִמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צְדוֹק, מַעֲשֵׂה הָיָה, וְנִמְנוּ עָלֶיהָ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כְּהָנִים:

There were poles of cedar wood stretching from the wall of the Sanctuary to the wall of the Porch to prevent it from bulging. There were chains of gold fixed in the roof beams of the Porch by which the priestly initiates used to ascend and see the crowns, as it says, "And the crowns shall be to Helem and to Toviyah and to

Yedaya and to Hen the son of Zephaniah as a memorial in the Temple of the Lord” (Zechariah 6:14). A golden vine stood at the door of the Sanctuary trained on poles, and anyone who offered a leaf or a grape or a bunch used to bring it and hang it there. Rabbi Eliezer bar Zadok said: on one occasion three hundred priests were commissioned [to clear it].

Chapter 4 פרק ד

פְּתַחַו שֶׁל הַיְכָל, גָּבְהוּ עֶשְׂרִים אַמָּה וְרִחְבּוֹ עֶשֶׂר אַמּוֹת. וְאַרְבַּע דְּלָתוֹת הָיוּ לוֹ, שְׁתֵּי בַּפְּנִים וְשְׁתֵּי בַחוּץ, שְׁנָאֲמַר (יְחִזְקֵאל מֵא), וְשְׁתֵּי דְלָתוֹת לַהֵיכָל וְלִקְדָּשׁ. הַחִיצוֹנוֹת נִפְתְּחוֹת לְתוֹךְ הַפְּתַח לְכַסּוֹת עֲבִיו שֶׁל כְּתֵל, וְהַפְּנִימִיּוֹת נִפְתְּחוֹת לְתוֹךְ הַבַּיִת לְכַסּוֹת אַחַר הַדְּלָתוֹת, שֶׁכֵּל הַבַּיִת טוֹחַ בְּזָהָב, חוּץ מֵאַחַר הַדְּלָתוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, בְּתוֹךְ הַפְּתַח הָיוּ עוֹמְדוֹת, וְכַמִּין אֶצְטְרַמִּיטָה הָיוּ, וְנִקְפְּלוֹת לְאַחֲרֵיהֶן, אֵלּוֹ שְׁתֵּי אַמּוֹת וּמְחֻצָּה, וְאֵלּוֹ שְׁתֵּי אַמּוֹת וּמְחֻצָּה, חֲצִי אַמָּה מְזוּזָה מְכָאן, וְחֲצִי אַמָּה מְזוּזָה מְכָאן, שְׁנָאֲמַר (שֵׁם), וְשְׁתֵּי דְלָתוֹת לְדְלָתוֹת שְׁתֵּי מוֹסְבוֹת דְּלָתוֹת, שְׁתֵּי לְדְלַת אַחַת וְשְׁתֵּי דְלָתוֹת לְאַחֲרֵת:

The doorway of the Hekhal was twenty cubits high and ten broad. It had four doors, two on the inner side, and two on the outer, as it says, “And the Hekhal and the Sanctuary had two doors” (Ezekiel 41:23). The outer ones opened into the interior of the doorway so as to cover the thickness of the wall, while the inner ones opened into the Temple so as to cover the space behind the doors, because the whole of the Temple was overlaid with gold except the space behind the doors. Rabbi Judah says: they stood within the doorway, and they resembled folding doors. These were two cubits and a half [of the wall] and these were two cubits and a half, leaving half a cubit as a doorpost at the one end and half a cubit as a doorpost at the other end, as it says, “And the doors had two leaves apiece, two turning leaves, two leaves for the one door and two leaves for the other” (Ezekiel 41:24).

וְשְׁנֵי פְּשָׁפְשִׁין הָיוּ לוֹ לְשַׁעַר הַגְּדוֹל, אֶחָד בְּצַפּוֹן, וְאֶחָד בְּדָרוֹם. שְׁבַדְרוֹם, לֹא נִכְנַס בּוֹ אָדָם מֵעוֹלָם, וְעָלְיוֹ הוּא מְפָרֵשׁ עַל יְדֵי יְחִזְקֵאל, שְׁנָאֲמַר (שֵׁם מֵד), וַיֹּאמֶר אֵלַי ה' הַשַּׁעַר הַזֶּה סְגוּר יְהִיֶּה לֹא יִפְתָּח וְאִישׁ לֹא יָבֹא בּוֹ כִּי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא בּוֹ וְהָיָה סְגוּר. נָטַל אֶת הַמַּפְתָּח וּפְתַח אֶת הַפְּשָׁפֶשֶׁת, וְנִכְנַס לַהֲתָא, וּמֵהֲתָא לַהֵיכָל. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, בְּתוֹךְ עֲבִיו שֶׁל כְּתֵל הָיָה מְהַלֵּךְ, עַד שֶׁנִּמְצָא עוֹמֵד בֵּין שְׁנֵי הַשַּׁעֲרִים, וּפְתַח אֶת הַחִיצוֹנוֹת מִבְּפְנִים וְאֶת הַפְּנִימִיּוֹת מִבַּחוּץ:

The great gate had two small doors, one to the north and one to the south. By the one to the south no one ever went in, and concerning it was stated explicitly by Ezekiel, as it says, “And the Lord said to me: this gate shall be shut, it shall not be opened, neither shall any man enter in by it, for the Lord God of Israel has entered in by it; therefore it shall be shut” (Ezekiel 44:2). He [the priest] took the key and opened the [northern] door and went in to the cell, and from the cell he went into the Hekhal. Rabbi Judah says: he used to walk along in the thickness of the wall until he came to the space between the two gates. He would open the outer doors from within and the inner doors from without.

וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁמֹנֶה תַּאִים הָיוּ שָׁם, חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּצִפּוֹן, חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּדָרוֹם, וּשְׁמֹנֶה בַּמְּעֵרָב. שְׁבַע־צִפּוֹן וּשְׁבַע־דָרוֹם, חֲמִשָּׁה עַל גְּבִי חֲמִשָּׁה, וְחֲמִשָּׁה עַל גְּבִיהֶם. וּשְׁבַע־מְעֵרָב, שְׁלֹשָׁה עַל גְּבִי שְׁלֹשָׁה, וּשְׁנַיִם עַל גְּבִיהֶם. וּשְׁלֹשָׁה פְּתָחִים הָיוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, אֶחָד לְתֵּא מִן הַיָּמִין, וְאֶחָד לְתֵּא מִן הַשְּׂמָאל, וְאֶחָד לְתֵּא שָׁעַל גְּבִיו. וּבִקְרָן מְזַרְחִית צְפוֹנִית הָיוּ חֲמִשָּׁה פְּתָחִים, אֶחָד לְתֵּא מִן הַיָּמִין, וְאֶחָד לְתֵּא שָׁעַל גְּבִיו, וְאֶחָד לְמִסְבָּה, וְאֶחָד לְפִשְׁפֹּשׁ, וְאֶחָד לְהִיכָל:

There were thirty-eight cells there, fifteen on the north, fifteen on the south, and eight on the west. On the north and on the south there were five over five and five again over these; On the west there were three over three and two over these. Each had three openings, one to the cell on the right and one to the cell on the left and one to the cell above. In the [one at the] northeastern corner there were five openings, one to the cell on the right, one to the cell above, one to the mesibbah, one to the door, and one to the Hekhal.

הַתְּחִתּוֹנָה, חֲמִשָּׁה, וְרֹבֵד שֵׁשׁ. וְהָאֶמְצָעִית, שֵׁשׁ, וְרֹבֵד שֵׁבַע. וְהָעֲלִיוֹנָה, שֵׁבַע, שְׁנַעֲמָר (מַלְכִים א' ו'), הַיְצִיעַ הַתְּחִתּוֹנָה חֲמִשָּׁה בְּאֵמָה רְחֵבָה וְהַתִּיכְנָה שֵׁשׁ בְּאֵמָה רְחֵבָה וְהַשְּׁלִישִׁית שֵׁבַע בְּאֵמָה רְחֵבָה:

The [chamber] of the lowest [story] was five cubits wide and at the ceiling six cubits. The [chamber] of the middle [story] was six cubits wide and at the ceiling of seven. The [chamber] of the top [story] was seven cubits wide, as it says, "The lowest story was five cubits wide, the middle one 6 cubits wide and the third 7 cubits wide" (1 Kings 6:6).

וּמִסְבָּה הָיְתָה עוֹלָה מִקְרָן מְזַרְחִית צְפוֹנִית לְקְרָן צְפוֹנִית מְעֵרְבִית, שָׁבָה הָיוּ עוֹלִים לְגֹגוֹת הַתַּאִים. הָיָה עוֹלָה בְּמִסְבָּה וּפְנִיּוֹ לְמְעֵרָב. הַלֵּךְ עַל כָּל פְּנֵי הַצִּפּוֹן, עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְמְעֵרָב. הַגִּיעַ לְמְעֵרָב, וְהִפָּךְ פְּנִיּוֹ לְדָרוֹם. הַלֵּךְ כָּל פְּנֵי מְעֵרָב עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְדָרוֹם. הַגִּיעַ לְדָרוֹם, וְהִפָּךְ פְּנִיּוֹ לְמְזַרְחַת. הָיָה מְהַלֵּךְ בְּדָרוֹם, עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְפִתְחָה שֶׁל עֲלִיָּה, שֶׁפִּתְחָה שֶׁל עֲלִיָּה פְּתוּחַ לְדָרוֹם. וּבְפִתְחָה שֶׁל עֲלִיָּה הָיוּ שְׁנֵי קְלוֹנִסוֹת שֶׁל אֶרֶז, שֶׁבִּהֵן הָיוּ עוֹלִין לְגֹגָה שֶׁל עֲלִיָּה. וְרֵאשֵׁי פְּסָפְסִין מְבַדְּלִים בְּעֲלִיָּה בֵּין הַקֹּדֶשׁ לְבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים. וְלוֹלִין הָיוּ פְּתוּחִין בְּעֲלִיָּה לְבֵית קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים, שֶׁבִּהֵן הָיוּ מְשַׁלְּשִׁין אֶת הָאֲמָנִים בְּתַבּוֹת, כְּדִי שֶׁלֹּא יִזְוֹנוּ עֵינֵיהֶן מִבֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים:

The mesibbah (a winding walkway) went up from the north-east corner to the north-west corner by which they used to go up to the roofs of the cells. One would ascend the messibbah facing the west, traversing the whole of the northern side till he reached the west. When he reached the west he turned to face south and then traversed whole of the west side till he reached the south. When he reached the south he turned to face eastwards and then traversed the south side till he reached the door of the upper chamber, since the door of the upper chamber opened to the south. In the doorway of the upper chamber were two columns of cedar by which they used to climb up to the roof of the upper chamber, and at the top of them was a row of stones showing the division in the upper chamber between the holy part and the Holy of Holies. There were trap doors in the upper chamber opening into the Holy of Holies by which the workmen were let down in baskets so that they should not feast their eyes on the Holy of Holies.

וְהַיִּכָּל מֵאָה עַל מֵאָה, עַל רוּם מֵאָה. הָאֵטָם שֵׁשׁ אַמּוֹת, וְגִבְהוֹ אַרְבָּעִים אַמָּה, אַמָּה כִּיּוֹר, וְאַמְתִּים בֵּית דִּלְפָּה, וְאַמָּה תִּקְרָה, וְאַמָּה מַעֲזִיבָה, וְגִבְהַ שֵׁל עֲלֵיָהּ אַרְבָּעִים אַמָּה, וְאַמָּה כִּיּוֹר, וְאַמְתִּים בֵּית דִּלְפָּה, וְאַמָּה תִּקְרָה, וְאַמָּה מַעֲזִיבָה, וְשֵׁלֶשׁ אַמּוֹת מַעֲקָה, וְאַמָּה כְּלָה עוֹרֵב, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לֹא הָיָה כְּלָה עוֹרֵב עוֹלָה מִן הַמִּדָּה, אֲלָא אַרְבַּע אַמּוֹת הָיָה מַעֲקָה:

The Hekhal was a hundred cubits by a hundred with a height of a hundred. The foundation was six cubits, then it rose forty, then a cubit for the ornamentation, two cubits for the guttering, a cubit for the ceiling and a cubit for the plastering. The height of the upper chamber was forty cubits, there was a cubit for its ornamentation, two cubits for the guttering, a cubit for the ceiling, a cubit for the plastering, three cubits for the parapet and a cubit for the spikes. Rabbi Judah says the spikes were not included in the measurement, but the parapet was four cubits.

מֵהַמְזָרְחַ לְמַעֲרָב מֵאָה אַמָּה, כֶּתֵל הָאוֹלָם חֲמֵשׁ, וְהָאוֹלָם אֶחָד עֶשֶׂר, כֶּתֵל הַיִּכָּל שֵׁשׁ, וְתוֹכוֹ אַרְבָּעִים אַמָּה, אַמָּה טְרַקְסִין, וְעֶשְׂרִים אַמָּה בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, כֶּתֵל הַיִּכָּל שֵׁשׁ, וְהֵתָא שֵׁשׁ, וְכֶתֵל הֵתָא חֲמֵשׁ. מִן הַצָּפוֹן לְדָרוֹם שִׁבְעִים אַמָּה, כֶּתֵל הַמְּסַבָּה חֲמֵשׁ, וְהַמְּסַבָּה שֵׁלֶשׁ, כֶּתֵל הֵתָא חֲמֵשׁ, וְהֵתָא שֵׁשׁ, כֶּתֵל הַיִּכָּל שֵׁשׁ, וְתוֹכוֹ עֶשְׂרִים אַמָּה, כֶּתֵל הַיִּכָּל שֵׁשׁ, וְהֵתָא שֵׁשׁ, וְכֶתֵל הֵתָא חֲמֵשׁ, וּבֵית הוֹרְדַת הַמַּיִם שֵׁלֶשׁ אַמּוֹת, וְהַכֶּתֵל חֲמֵשׁ אַמּוֹת. הָאוֹלָם עוֹדֵף עָלָיו חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה מִן הַצָּפוֹן, וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה מִן הַדָּרוֹם, וְהוּא הָיָה נִקְרָא בֵּית הַחֲלִיפוֹת, שֵׁשֶׁם גּוֹנְזִים אֶת הַסְּכִינִים. וְהַיִּכָּל צָר מֵאַחֲרָיו, וְרַחֵב מִלְּפָנָיו, וְדוֹמָה לְאַרִי, שְׁנֶאֱמַר (ישעיה כט), הוּא אֲרִיאֵל אֲרִיאֵל קִרְיַת חֲנָה דָּוִד, מֵהָאֲרִי צָר מֵאַחֲרָיו וְרַחֵב מִלְּפָנָיו, אֲפִי הַיִּכָּל צָר מֵאַחֲרָיו וְרַחֵב מִלְּפָנָיו:

From east to west was a hundred cubits: The wall of the porch five cubits, the porch itself eleven, the wall of the Hekhal six cubits and its interior forty, a cubit for the space between, and twenty cubits for the Holy of Holies, the wall of the Hekhal six cubits, the cell six cubits and the wall of the cell five. From north to south was seventy cubits: The wall of the mesibbah five cubits, the mesibbah itself three, the wall of the cell five and the cell itself six, the wall of the Hekhal six cubits and its interior twenty, then the wall of the Hekhal again six and the cell six and its wall five, then the place of the water descent three cubits and its wall five cubits. The Porch extended beyond this fifteen cubits on the north and fifteen cubits on the south, and this space was called the House of the slaughter-knives where they used to store the knives. The Hekhal was narrow behind and broad in front, resembling a lion, as it says, "Ah, Ariel, Ariel, the city where David encamped" (Isaiah 29:1): Just as a lion is narrow behind and broad in front, so the Hekhal was narrow behind and broad in front.

פרק ה Chapter 5

כָּל הָעֲזָרָה הִיְתָה אַרְךָ מֵאָה וְשִׁמּוֹנִים וְשִׁבְעָה עַל רַחֵב מֵאָה וְשִׁלְשִׁים וְחֲמֵשׁ. מִן הַמְזָרְחַ לְמַעֲרָב מֵאָה וְשִׁמּוֹנִים וְשִׁבְעָה, מְקוֹם דְּרִיסַת יִשְׂרָאֵל אַחַת עֶשְׂרֵה אַמָּה, מְקוֹם דְּרִיסַת הַכֹּהֲנִים אַחַת עֶשְׂרֵה אַמָּה, הַמְזָבֵחַ שְׁלִשִׁים וְשִׁתַּיִם, בֵּין הָאוֹלָם וְלַמְזָבֵחַ עֶשְׂרִים וְשִׁתַּיִם אַמָּה, הַיִּכָּל מֵאָה אַמָּה, וְאַחַת עֶשְׂרֵה אַמָּה לְאַחֲרָיו בֵּית הַכַּפָּרֹת:

The whole of the courtyard was a hundred and eighty-seven cubits long by a hundred and thirty-five broad. From east to west it was a hundred and eighty-seven. The space in which the Israelites could go was eleven cubits. The space in which the priests could go was eleven cubits. The altar took up thirty-two. Between the Porch and the altar was twenty-two cubits. The Hekhal took up a hundred cubits, and there were eleven cubits behind the kapporet.

מן הצפון לדרום מאה ושלשים וחמש, הכפוש והמזבח ששים ושתים. מן המזבח לטבעות שמנה אמות, מקום הטבעות עשרים וארבע, מן הטבעות לשלחנות ארבע, מן השלחנות ולנסיין ארבע. מן הנסיין לכתל העזרה שמנה אמות, והמוטר בין הכפוש לכתל ומקום הנסיין:

From north to south was a hundred and thirty-five cubits. The ascent and the altar took up sixty-two; From the altar to the rings was eight cubits. The rings took up twenty-four cubits. From the rings to the tables was four cubits, From the tables to the dwarf pillars four, And from the dwarf pillars to the wall of the courtyard eight cubits, And the remainder was between the ascent and the wall and the space occupied by the dwarf pillars.

שש לשכות היו בעזרה, שלש בצפון ושלש בדרום. שבצפון, לשכת המלח, לשכת הפרוה, לשכת המדיחים. לשכת המלח, שם היו נותנים מלח לקרבן. לשכת הפרוה, שם היו מולחין עורות קדשים, ועל גגה היה בית הטבילה לכהן גדול ביום הכפורים. לשכת המדיחין, ששם היו מדיחין קרבי הקדשים. ומשם מסבה עולה לגג בית הפרוה:

There were six chambers in the courtyard, three on the north and three on the south. On the north were the salt chamber, the parvah chamber and the washer's chamber. In the salt chamber they used to keep the salt for the offerings. In the parvah chamber they used to salt the skins of the animal-offerings. On its roof was the bath used by the high priest on Yom Kippur. In the washers' chamber they used to wash the entrails of the sacrificial animals, and from it a winding way went up to the roof of the parvah chamber

שבדרום, לשכת העץ, לשכת הגולה, לשכת הגזית. לשכת העץ, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת. אבא שאול אמר, לשכת כהן גדול, והיא היתה אחורי שתייהן, וגג שלשתן שוה. לשכת הגולה, שם היה בור קבוע, והגלגל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל העזרה. לשכת הגזית, שם היתה סנהדרין גדולה של ישראל יושבת ודנה את הכהנה, וכהן שנמצא בו פסול, לובש שחורים ומתעטף שחורים, ויוצא והולך לו. ושלל נמצא בו פסול, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכנס ומשמש עם אהיו הכהנים. ויום טוב היו עושים, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן הכהן, וקר היה אומרים, ברוך המקום ברוך הוא, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן. וברוך הוא, שבהר באהרן ובבניו לעמד לשרת לפני ה' בבית קדשי הקדשים:

On the south were the wood chamber, the chamber of the exile and the chamber of hewn stones. The wood chamber: Rabbi Eliezer ben Jacob says: I forget what it was used for. Abba Shaul says: It was the chamber of the high priest, and it was behind the two of them, and one roof covered all three. In the chamber of the exile there was a fixed cistern, with a wheel over it, and from there water was provided

for all of the courtyard. In the chamber of hewn stone the great Sanhedrin of Israel used to sit and judge the priesthood. A priest in whom was found a disqualification used to put on black garments and wrap himself in black and go away. One in whom no disqualification was found used to put on white garments and wrap himself in white and go in and serve along with his brother priests. They used to make a feast because no blemish had been found in the seed of Aaron the priest, and they used to say: Blessed is the Omnipresent, blessed is He, for no blemish has been found in the seed of Aaron. Blessed is He who chose Aaron and his sons to stand to minister before the Lord in the Holy of Holies.

הדרן עלך מסכת מדות